

KATJA

MAGICKÉ RELIKVIE I.

Natali Fox

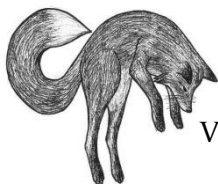
KATJA

MAGICKÉ RELIKVIE I.

Natali Fox

Copyright © Natali Fox 2024
Cover © Laura Vaculová
Illustrations © Vlastimil Toček
Maps & Digital illustrations © Natali Fox
Slovak edition © Natali Fox 2024

ISBN PDF 978-80-570-5472-6

Venujem všetkým dobrým ľuďom,
ktorí sa rozhodli konať.
Pretože zlu sa nemožno iba prizeriť.
Zlo je ako burina, stačí voľný priestor a rozmôže sa.

„Lásku bez kríža nenájdeš, a kríž bez lásky neunesieš...“
Ján Pavol II.

„Nie je sila bez slabosti.“
Zuzana Čaputová

*„Na to, aby zlo zvíťazilo, stačí málo:
aby dobrí ľudia nerobili nič.“*
Edmund Burke

PROLOG

(pred dvadsiatimi rokmi)

Morský príboj sa obtieral o jej bosé nohy a bodal ako ľadové ihly. Vietor privial chlad a takmer láskavo sa pohral so závojom bielych vlasov. Silno nasala svieži slaný vzduch a s pomalým výdychom si uvedomila, pred čím skutočne stojí. Alebo *kým*. Či ich bolo viacej?

Očami spočinula na vzdialenej čiare, ktorá visela vo vzduchu nad širím rozbúreným morom. Miesto, kde sa dve moria stretávajú a narážajú do seba v mohutnom dunení ako dva rozzúrené býky – jedno blankytné, druhé tyrkysové. Akoby niekto nožom urobil do vzduchu zárez a z neho sa do tohto sveta vliala žiara. Najskôr iba opatrne, pomaly, až napokon oslepujúco pulzovalo. Jej zrak naraz zasiahlo svetlo, pred ktorým musela odvrátiť tvár. Zároveň s ním sa v jej mysli, ale aj všade navôkol, ozýval šepot. Dlhé sipavé slová nepatriace mužovi ani žene, no zároveň akoby pochádzali od oboch. Neurčitá zmes slov odrazu nabrala význam a ona pochopila ich obsah.

„... tento svet dostal dar... dostal dar... *dar*...“ znelo ako v mnohonásobnej ozvene. „Ale nezaslúži si ho. *Nezaslúži*...“

„Už som vám, moje najmocnejšie bytosti, dokázala svoju oddanosť a silu.“

S posledným vydýchnutým slovom sa jej zrak upriamil na vlastné ruky zakrvavené až po lakte. Iba málinko ich zdvihla vyššie pred seba, akoby ju boleli. Očami zablúdila na pobrežie vzdialené zhruba tridsať stôp, kde spenená voda obtekala topánky, ktoré jej ale nepatril. V okamihu, keď sa vlny stiahli späť do mora, odhalili nehybné nohy a trup, mľandravo sa prevažujúci na pobreží. Vzápätí jej dlane klesli na vlastné vypuklé brucho obtiahnuté v bielych šatách pokropených krvou.

„Nič neľutujem a urobím čokoľvek, o čo ma požiadate.“

„... čokoľvek... *čokoľvek!*“ opäť tá ozvena. „Pretni puto... puto... *puto*...“

Puto s týmto svetom a so všetkými, ktorí v ňom žili. Vráťane tých, ktorí by doň ešte len mali prísť. Puto matky a dieťaťa. Povrávalo sa, že je mocnejšie než čokoľvek iné, čo príroda stvorila. Ale bolo to naozaj tak? Ona ho nikdy nezažila, nie tak, ako počula rozprávať iných. Vraj sa to môže zmeniť, keď bude mať vlastné dieťa. Ako dcéra to možno nevnímala tak intenzívne, ale ako matka...

Nie. Nechcela to. Dieťa, čo nosila pod srdcom, bolo predsa plodom pomsty, no už onedlho sa stane darom. Iní by to, čo sa chystala urobiť, nazvali obetou, ona v tom rozdiel nevidela. Opäť krátko pozrela na plantajúce sa topánky na pobreží, ale iba čo sa v nej zintenzívnilo odhodlanie.

Zodvihla tvár bičovanú dráždivým vetrom s prímiesou slaných morských kvapiek, aj keď oči stále tuho zvierala. Nedokázala ich vystaviť takému mohutnému svetlu. Všade naokolo dunel vietor a vo víroch zdvíhal masy piesku, premiestňujúc ich po dlhom prázdnom pobreží. Každou chvíľou vetry mohutneli a s ich silou naberala tú svoju aj Aria.

Kdesi v jej vnútri sa v tej chvíli odlomil kus nej samej a roztrieštil sa na márne kúsky. Bol to malý odštiepok jej duše, ktorý ju ešte spájal s minulým životom. Nachádzala v ňom svoje detstvo, jej nedocenenie, nepochopenie a nekonečné ukrývanie. Lenže ona je iná, výnimočná, unikátna. Iba ona dokáže prinavrátiť mágiu do tohto sveta, ktorú bude riadiť a kontrolovať tak, aby po tisíceky rokov kvitla a rozrástla sa do každučkého kúta. Nasýti túto zem a bytosti kráčajúce po nej. Naplní vody a moria, prepletie sa s vetrom, ktorý bude mágiu ďalej hnať po poliach a lúkach.

To by chcela, po tom túžila. Bola späť s mágiou a vedela, že je schopná do seba pojať mágiu oveľa mocnejšiu a jej základy tu raz postaví.

„Keď nadíde chvíľa, vrátim sa!“

„... vráti sa.... vráti... vráti...“

„Prisahám! Ale potom...“ hlesla a rukami si opäť objala brucho. Cítila, ako sa v jeho útrobach pohol život, ktorý však nemilovala. Nechcela, nemohla. „Potom sa chcem stať vašim poslom, vašou mocnou rukou, ktorá dobije tento

svet a získa ho pre vás. Viete, že túžim po mágii, ako po ničom inom. Je zmyslom môjho života.“

„... mágia... *mágia*...“ nieslo sa ponad rozbúrené more a piesočnaté pláže.

Bola mágiou posadnutá, milovala ju, dávala jej toľko sily, o akej mohli obyčajní ľudia sotva snívať aj v tých najodvážnejších snoch. Chcela ešte viac, nechcela byť iba nositeľom, ale staviteľom. Túžila vybudovať svet naplnený mocnými magickými bytosťami, ktoré by žili bok po boku a riadili sa jej najvyššími zákonmi. Ona by bola na vrchole rádu, ktorý by predstavoval novú éru. Éru bez pochabých ľudí.

„*Naša mágia ťa zmení!*“ zvrasklo odrazu v jej ušiach a ona si musela na chvíľu čupnúť na zem, pretože cítila, ako sa jemne zakolísala. „Zradili nás z vlastných radov. Naše kvalarity znesvätili. Musia byť vrátené na pôvodné miesto... *miesto*...“

Aria odhodlane prikývla a žmúрила do oslnivého zárezu nad morom. Odkiaľ sa také oslepujúce svetlo vôbec bralo?

„Budeš mať nepriateľa, mocnejšieho než si dokážeš predstaviť. Hoci časom zoslabol, stále je jedným z nás. Ak zložíš poslednú skúšku... skúšku... *skúšku*...“ doznieval už miernejší hlas.

„Zložím!“

„Vráť sa a my ti dáme jeden z našich mocných qualarítov... *qualarítov*...“

Zaprisahala sa, že len čo sa to dieťa v jej tele vypýta na svet, preukáže im svoju oddanosť ešte raz, naposledy. Príde sem a dá im ho, rovno zo svojho lona. S týmto svetom ju už nič nespájalo, nie, pokiaľ bol v tejto hnusnej podobe napadnutý chorobou nazývanou *ludia*. Napriek tomu ho ale nechcela opustiť. Mohol by byť predsa dokonalý, mal obrovský potenciál. Ona ho urobí dokonalým, iba vďaka nej bude kvitnúť. Stane sa mesiášom najvyššej mágie, ktorú tento svet ešte nevidel.

Konečne pochopila, prečo sa narodila. Mala tento svet spasť.

(o rok neskôr)

Vrátila sa s nádejou, že ju konečne obdarujú tým, po čom tak bažila. Vyčkávajúc na pobreží sa jej ale nedostalo ich pozornosti, ani dunivého hlasu či akéhokoľvek náznaku ich prítomnosti. Čiara nad morom bola celkom zastretá, akoby tam ani nikdy nebola. No ona nepochybovala, že to bolo tu, kde s nimi viedla rozhovor.

Neraz sa pýtala samej seba, odkiaľ sa tu vzali? A prečo práve tu? Nepochádzali z tohto sveta a to jej natískalo ďalšie otázky – existujú aj iné svety? Ako vyzerajú? Tiež v nich existuje mágia? Ak áno, aká mocná? Jej svet v sebe ukrýval mágiu, ale v porovnaní s tou ich bola iba škrupinkou obklopujúcou tento svet. Tenkou, krehkou, ktorú možno kedýkoľvek rozdrviť, stačí správne zatlačiť. To Arii vonkoncom nestačilo. Nie teraz, keď vedela, že je niekde inde aj niečo viac.

Mala ambície, ktoré siahali oveľa ďalej, než si ktokoľvek vedel čo i len predstaviť. Nikto by ju v tom, čo urobila, nepodporil. Naopak, nazvali by ju netvorom, vrahom, odsúdili by ju na smrť. Ale ona nedokázala nič z toho ľutovať.

Dieťa, ktoré len pred niekoľkými mesiacmi porodila, nechcela. Dokonca si už ani nevybavovala ten pocit, keď tu stála aj s novorodencom v náručí a vhodila ho do speneného mora rovno pod nízky skalný útes, kde ho vlny pohltili a zrejme hneď pochovali. Nenašla ani kúsok smútku, necnelo sa jej za ním. Možno ho trochu ľutovala, nemohlo za to, že sa narodilo do sveta plného chradnúcej mágie, čo sa však jeho matka pokúšala napraviť. Tým sa puto medzi ňou a dieťaťom pretrhlo, no odrazu nadobudla pocit, že nebolo až také silné. Čo ak to tým bytostiam nestačilo? Možno mala obetovať niekoho, koho naozaj milovala z hĺbky svojej duše.

Pomyslela na svoju dávnu priateľku a pousmiala sa. Úsmev sa vzápätí vytratil, pretože tie časy už neexistovali.

Nestýkali sa, ona si pre Ariu už nenechala kúsok miesta, nahradil ju niekto iný. Muž. No nemohla zaprieť fakt, že vďaka tomuto priateľstvu mala na krátky čas pocit, že skutočne žije. Zostali jej hrejivé spomienky, hoci si vyčítala aj tie. Čo ak mysleli toto puto, priateľstvo? Napokon, nebolo to *len* priateľstvo. Prešlo veľa času, čo spolu naposledy hovorili, už to krásne medzi nimi nejstvovalo a pár smiešnych spomienok na tom nič nemenilo. Alebo mala obetovať vlastnú matku? Bola ona, Aria, tým dieťaťom, ktoré malo pretrhnúť puto s matkou? Začala o sebe pochybovať, možno to celé úplne zle pochopila.

S tou myšlienkou sa ponad more prehnal lúč a zasiahol ju rovno do hrude. Nečakala to a spadla. Laktami sa zaborila do mäkkého piesku a pokúšala sa nadýchnuť, ale hrud' jej zvieral neznámy chlad. Nepoznala jeho zdroj, nevedela, prečo ho cítila, ani odkiaľ prichádzal.

Pozviechala sa na kolená a predklonila hlavu, rukami chniapajúc po vlastnom krku a hrudi. Niekoľkokrát si päsťou vrazila medzi prsia, ale nezaberalo to.

Takže zomrie. Dusila sa a ľadová ruka ju objímala už v celom trupe a šírla sa do končatín. Klesla na všetky štyri a potom žuchla do piesku ako vreca. Na líci a v ústach pocítila piesok. Iba zatvorila oči pripravená opustiť svet. Objímu ju anjeli alebo posadnú démoni?

Spoza viečok zaznamenala ďalší silný svetelný záblesk a spolu s ním zalapala po dychu. Prerývane, ale prudko sa nadýchla, len nech do seba dostane čo najviac vzduchu, ktorým by si naplnila scvrkávajúce sa pľúca. Čo ak príde ďalšia rana, ktorá ju ochromí?

„Zvolili sme si... sme si... teba... teba...“

Hlas v ozvenách naplnil vzduch vôkol nej. Zodvihla zrak k otvoru nad morom, no oči opäť iba sklopila, pretože takú oslnivú žiaru jednoducho nezniesli. Obávala sa, že by možno prišla o zrak.

„Qualarit už nesieš vo svojej hrudi... qualarit hmly a chladu. Jeden z najvyšších. Ak zlyháš a zomrieš, vráti sa k nám, nemožno ho predať ani ukradnúť. Je iný, než ostatné... ostatné...“

Konečne dokázala rozprávať, aj keď ju ešte stále bolel hrudník a ľadový chlad ju neopúšťal.

„Je mi ctou niest' v sebe takú mocnú mágiu a nesklamem vás.“

„Už sme boli sklamaní, zradení, ty si náhradníčka. Ak sa ti podarí nájsť kamene a zapustiť mágiu do tohto sveta, jej korene budú твоjím dielom... *dielom*... Budeš stvoriteľkou mágie pre tento svet. Budeš správkyňou a matkou... *matkou*...“

„Ako ich mám nájsť? Kde začať?“

Netušila, ako vyzerajú. Čo ak ich majú ostatní nositelia tiež v sebe, tak ako ona? No hovorili, že ostatné kamene sú iné, bude ich teda zrejme vidieť a môcť sa ich dotknúť? Štyri vedánske kamene, ktoré sa rozkradli a odvtedy ich už vraj nikto nikdy nevidel.

„Tvoj kameň ti rozpovie príbeh, musíš ho počúvať... *počúvať... počúvať...*“

Dlaňou sa dotkla hrude. Pokožku mala chladnú, akoby jej ani nepatrila, no nezľakla sa. Naopak, pocítila neutíšiiteľný hlad po spoznávaní moci, ktorá jej bola daná. Len nevedela, ako začať.

„Rozpovie ti príbeh o bytosti, jednej z nás. Zradcovi... *zradcovi*... Ak sa nám otočíš chrbtom, qualarit ťa zničí. Slúži iba nám, ty si prostredníkom jeho moci. Môžeš ho používať, načrieť na samé dno jeho sily, ale nemôžeš ho zneužiť proti nám, proti jeho tvorcom. Ak vyhráš, odmenou ti bude uznanie v našich radoch... *radoch*...“ Na chvíľu sa odmlčali a ona premýšľala, ako sa ho má naučiť používať. „Jeho moc ti bude sprvu cudzia, nebezpečná, prisilná. Musíš sa jej podvoliť a dovoliť, aby ťa zmenila. A ona ťa zmení... *zmení... zmení...*“

Zmení ju? Pokiaľ bude mocnejšou, nijako sa nebála. Naopak, vo svojom vnútri pocítila známe chvenie. Vzrušenie z nepoznaného a lákavého. Túžila to ochutnať čím skôr. Podobný pocit mala naposledy vtedy, keď zabila kráľovnú Lesného kráľovstva. Keď prevzala jej nadvládu, ticho a nenápadne. Čo bola v porovnaní s Ariou? Chuderou, kedysi

vílu, ktorá prevzala žezlo po svojej predchodkyni, rovnako bezvýznamnej ako stovky pred nimi. Aria mala vyššie ciele a dovidela za oponu tohto sveta, ktorý sa jej odrazu javil v krajšej podobe. Mohlo by to tu vyzerat' celkom inak, vznešenejšie.

„Mám útočisko,“ hlesla, hľadiac do piesku, do ktorého sa jej zabárali odhalené kolená. „Obrním ho, uzavriem pred svetom. Budem v ňom cvičiť svoju mágiu a váš mocný dar zušľachtím ako vzácny kov. Nabrúsím, vyvážim... Bude zbraňou, pred ktorou sa budú všetci triasť. Prisahám. Vo vašom mene vykonám skutky, aké si tento svet zapamätá.“

MÁGIA QUALARITU

(krátka pred únosom Ember)

Aria

Hoci do Bermegu vstúpila po prvý raz, Aluvériu navštívila už nejednenkrát. Jej posledná návšteva sa ale netýkala kráľa Remusa a rozhodne vtedy nebola takto blízko srdca samotnej Aluvérie.

Bermeg. Mesto kráľovskej rodiny, ktorú predstavoval mladý princ a tiež kráľ. Práve o ňom sa šírilo toľko nelichotivých zvestí, že by to stačilo na napísanie poriadne hrubej knihy. O kráľovi Remusovi sa šepkalo ďaleko za jeho domovinou, správy o jeho krutosti, ktorú si v rodine odovzdávali, akoby išlo o dedičstvo, sa doniesli až do Lesného kráľovstva. Hoci krutosť a hlúposť sa v tomto prípade tvárili takmer identicky.

Nebola ale natoľko neopatrná, aby si najskôr sama nezistila, čo z toho je skutočne pravda. Navštevovala aluvérijské mestečká a vidiek, kde snorila po informáciách. Neraz natrafila na takých prostorekých vidiečanov, až to vyzeralo, že klebety o kráľovi sú ako huby po daždi, ktoré rastú neobmedzene. V mestách boli ľudia skúpejší na slovo alebo za to niečo chceli. Protislužbu, mince, ale často aj čosi, čo žiadostivým mužom mohla ako žena poskytnúť. Už len pri tej myšlienke ich zakaždým pripravila o jazyk a nakoniec skoncovala aj s ich biednym životom. Preto sa jej informácie najlepšie zbierali od žien, ktoré ju vnímali ako seberovnú, no zároveň nesmeli vidieť jej fyzické črty. Magická bytosť jej formátu sa nescela iba tak producírovať po námestiach. V mestách sa preto ukrývala v kútoch krčiem a počúvala ponosy ožranov a chudákov, ktorým kráľovstvo ukrivdilo. Ak nejakú ženu aj priamo oslovila, robila to výhradne na vidieku.

Zakrytá nocou a plášťom sa zakrádala veľkou časťou Aluvérie a kúsok po kúsok skladala čo najhodnovernejší obraz kráľa Remusa. Nebola prekvapená, keď zistila, že

viac ako polovica rečí bola pravdivá. Ožran, tyran so záľubou v mučení nielen odsúdených väzňov, ale aj bežných sedliakov a remeselníkov, ktorých rád žmýkal z ich ťažko nadobudnutého majetku. Ničil slabých a jednoduchých ľudí, pretože tí nemali silu a ani kontakty na to, aby mu mohli vzdorovať. Úžera, krádeže, vydieranie, strach. To všetko bolo jeho bežnou rutinou, pracovným nástrojom. Hoci sa o tom verejne hovorilo, nikto nemal dosť odvahy sa mu otvorene postaviť a zvrhnúť ho. Chudoba a boj o život pripravili mnohých o túžbu niečo s beznádejnou situáciou urobiť. Do domovov sa vkradla apatia. Každý chcel len prežiť.

Kráľovstvo si žilo v začarovanom kruhu. Skorumpovaných šľachticov tu bolo ako maku, na tých poctivých ani nenatrafila, no niežeby ich vyslovene zháňala. Poctivosť sa ťažšie ovládala, naopak chamtivosť sa niesla ruka v ruke s hnevom a zlosťou, a práve tie boli živnou pôdou pre jej mágiu.

Aj o mladom princovi Argosovi sa šírili rôzne protichodné správy. Na jednej strane prostý chlapec, toľko ospevovaný miláčik Aluvérijčanov, na strane druhej rovnaký ničomník ako jeho otec. Videli v ňom kus z jeho láskavej matky, a tak sa doňho preliali nádeje mnohých. Vraj on bude ten, kto ukončí biedu a chudobu, jediný korunný princ a dedič, ktorý utne sériu vlád bezohľadných panovníkov Aluvérie. No po smrti svojej matky sa podľa mnohých opustil a začal páchať zverstvá. Tu však zapochybovala, pretože správy si odporovali. Jeden a ten istý princov čin opisovali viacerí v navzájom sa popierajúcich verziách. Často nadobudla dojem, že chýry o ňom boli zdeformované schválne, akoby si obyvatelia mali myslieť, že je kráľovo kladivo, ktoré bude tvrdo udierať aj vtedy, keď si kráľ bude spokojne hovieť na svojom hrade. Akoby mal byť princ jeho temným tieňom, ktorý pokryje ulice strachom, zatiaľ čo kráľ nepohne ani prstom. Tak či onak, on nebol vhodným kandidátom pre vec, na ktorú sa chystala.

Kráľ Remus do jej plánu zapadal dokonale. A hoci bola

časť informácií o ňom prikrášená, zväčša išlo o hlúposti. Vraj jedáva vývar z očných buliev svojich nepriateľov alebo si dáva zhotoviť hrebeň z kostí tých, ktorí sa ho snažili oklamať. Bol to známy sadista, aj preto vznikli tieto smiešne historky. Aria ho ale videla ako dostatočne chamtivého a zaslepeného na to, aby sa mohla bezpečne rozhodnúť svoj plán uskutočniť a zapojiť doň práve jeho.

Ako tak prechádzala cez most klenúci sa ponad rieku Tamojica, ktorá sa ďalej na západ vlievala do mohutného koryta Tomje, pozerala na zem. Most vykladaný opracovaným kameňom bol dosť široký na to, aby sa po ňom mohli v oboch smeroch preháňať veľké vozy. Zdobili ho hrubé stĺpy, ktoré ovíjal vždyzelený brečtan.

Most bol opustený a nesúviselo to s tmou. Ani cez deň sa po ňom nesmel len tak hockto presúšať. Na jeho konci boli vysoké padacie mreže, ktoré bolo možné dvihnúť iba zvnútra. Pred nimi nikto nestál, nebolo to potrebné, keďže hneď nad bránou bolo cimburie a na ňom niekoľko strážcov. Nechýbali ani okrúhle veže so strieľňami. Už z diaľky sa dalo rozoznať, že vonkajšie hradbové opevnenie bolo nižšie, pričom za ním sa vynímalo ďalšie a oveľa vyššie. Aj tam bolo veľa strážcov a ostrostrelcov pripravených zneškodniť nepriateľa, pokiaľ sa mu podarilo prekonať prvú obrannú líniu. Dostať sa na Bermegský hrad bez povšimnutia bolo nemožné, preto sa tam Aria musela dostať oficiálne a pod dohľadom vojakov.

Jej kroky sa v tichu noci ozývali a niesli sa ponad rieku. Hlavu stále nedvíhala, ale už teraz na sebe ucítila tieň kuší a lukov, ktorými na ňu istotne mierili. Zastala až tesne pred padacími mrežami, kde si dovolila zodvihnúť hlavu.

Stála tam sama ako kôl v plote, pre vojakov bude určite terčom posmechu, ale aj zvedavosti. Kto by sa už len bál osamelej ženy?

Ako inak, začula otvorený smiech. Ako prvé sa k nej z kruhovej veže doniesli kroky a žiara plameňa pochodne, potom sa z veže vymotal objemný vojak a rukou sa oprel o mrežu. Posmešne si ju premeral.

„Tulákov do hradu nepúšťame. Prac sa!“

„Nie som tulák,“ zašveholila Aria.

„Ani lacné ženské,“ dodal. „Tých tu máme niekoľko, heh...“

Zapichla doňho pohľad. Napriek svojim slovám si ju prezeral necudnými tmavými očami. Zatúžil po nej, aj keď plášť toho veľa zahaľoval. Zhodila kapucňu a aj málo svetla z pochodne stačilo na to, aby nepripraveného muža ovalil šok z jej výzoru. Zaklipkal očami a o krok cúvol. Ona neleňila a ihneď sa mu vkradla do mysle. Mágiu, ktorou disponovala, nemohol cítiť. Bola ako vzduch, dostala sa všade a bola neviditeľná. Aspoň pre bežných smrteľníkov.

Uvidela jeho dnešný deň. Útržky sa hádzali jeden cez druhý, ukazovali jej, čo dnes robil, cítil, nad čím premýšľal. Jeho strach sa jej vynoril rovno pod nosom, no nedovolila mu uniknúť, ani sa opäť ukryť. Práve ten hľadala a chopila sa ho. Muž pred ňou sa bál, že príde o prácu, pretože začal okrádať svojich kolegov v zbroji. Robil to každý deň a v posledné dni sa mu podaril naozaj veľký lup. Osobná dýka jedného z vojakov vykladaná žltými kameňmi priamo z Búrkových vrchov by sa dala veľmi dobre speňažiť. Prvý úspech mu ukázal, že to ide neuveriteľne ľahko, stačí sa iba trochu posnažiť. Potom už nevedel prestať, avšak strach ho nahľodával každý deň.

Aria sa stiahla z jeho mysle, viacej nepotrebovala. Tentoraz siahla po inej mágii. Spod jej nôh sa vynorila hmla, leňivá, nenápadná, takže si ju vojak nemal šancu všimnúť. Vyšplhala sa po jeho krivých nohách a dotkla sa krku, spánkov, čela...

Ariina moc nespočívala v ovládnutí mysle, ale v jej manipulácii, a na to najlepšie poslúžil strach. Emócia, ktorá bola dostatočne silnou hybnou silou, sama osebe však bola prakticky nanič. Na chvíľu mohol strach slaboduchých opantať, pomýliť ich, zvieŕť z cesty, ale účinok sa rýchlo vytrácal a myseľ sa po chvíli vymkla spod Ariinej kontroly. Potrebovala konkrétnu spomienku, s ktorou mohla narábať a pretvoriť ju. Ohýbať, formovať tak, ako jej vyhovovalo.

Keď k tej spomienke primiešala strach, účinok bol okamžitý a obeť v jej rukách upadla do hrôzy.

Si vyčerpaný, prehovorila do jeho mysle. Na smrť unavený, pretože sa bojíš. Čo urobia tvoji priatelia, ak zistia, že im kradneš cennosti?

Vojak potriasol hlavou, ale ramená zhrbil a paranoicky sa začal obzerať poza svoj chrbát.

Možno už vedia, kto to je. Práve v tejto chvíli, a šepkajú si.

„Nie,“ hlesol a cúvol.

Môžem ti pomôcť.

„Ako?“

Pozri sa na mňa. Nie som krásna? Myslíš, že mi neuveria, keď ma uvidia? Nepatrím k spodine, som iná.

„Krásna,“ zabľabotal.

Išlo to až príliš ľahko a chlap mal aj čo-to vypité. Hmla pod ich nohami sa začala vytrácať.

Otvor a povedz ostatným, že som kráľova návšteva, pritrvdila. Musím sa za teba prihovoriť pred samotným kráľom. Iba on ti zabezpečí ochranu a potom uzná, aký si šikovný. Využije ťa na inú prácu, oveľa prestížnejšiu, než je táto. Takých, ako si ty, potrebuje.

Vojakove kalné oči napovedali, že ho má v hrsti. Ako námesačný sa zvrtol, prešiel k ľavej okrúhlejšej veži a zmizol v nej. O chvíľu sa ozval cvengot reťaze, ktorá cez diery v stenách dvíhala padaciu mrežu. Aria začula hlasy, s niekým sa tam vybavoval, no kvôli tomu hrmotu nezachytila konkrétne slová.

Ako vošla popod mrežu, opäť si nasadila kapucňu. Vojak sa krátko nato vrátil a ako splašený hopkajúci zajac ju viedol malým nádvorím. Aria za sebou začula kroky, ale neobzrela sa.

„Hej! Šibe ti? Návšteva-nenávšteva, v noci ťa cez druhú bariéru nepustia!“ kričal ktosi spoza nej.

Druhou bariérou zrejme myslel ďalšiu vysokú stenu, ktorá mala v sebe zabudovanú železnú padaciu bránu, fungujúcu na rovnakom mechanizme ako mreža. Vojaka mu-

seli uvidieť už z vysokého cimburia. Zastal pred bránou a zamával pochodňou. Netrvalo dlho a malé železné okno vedľa brány sa so škripaním otvorilo. Malo veľkosť mužskej päste, takže ani hlavu by tadiaľ nikto neprestrčil.

„Čo je? Čo tu teraz strašíš? Práve hráme...“

„Otvor.“

„Ha! Ako si páňko rozkáže. Nemôžem otvárať len tak, bez povolenia.“

„Táto žena je kráľov host'. Otvor! Hneď!“ zajačal vystrašene.

Sprvu sa z chlapa vydral smiech, ale keď si uvedomil, že jeho spoločník nežartuje, ostrážité oči presunul na Ariu. Kapučňa jej spadla a účinok mágie, ktorou bola nasiaknutá, bol obdobný ako pri prvom mužovi. Aj tento zmätene potriasol hlavou, ktorú ešte viacej napchal do okna.

„Kto si? Čo to...?“

Hmla sa už škriabala po tehlách múru a dotkla sa mužovho líca. Aria sa ihneď ponorila do jeho mysle. Našla tam pobúrenie, výsmech, ale aj zatrpknutie a zlosť. Výborne, zlosť bola hneď po strachu tou druhou najsilnejšou emóciou. Vedela ľudí vybičovať do neuveriteľných výkonov. Hneval sa, že si ho dostatočne necenia. Dlhé roky tu poctivo pracoval, plnil všetky príkazy, ale nedostalo sa mu žiadneho povýšenia. Nebol surovec, dokonca mal rodinu a svojej žene bol, zdá sa, verný. Arii sa dotkla neha a láska, ktorú k svojej manželke prechovával. Ale detské hladné krky boli až tri a jemu práca obyčajného nočného strážnika nielenže začínala liezť na mozog, ale nebola ani dobre platená.

Si pracovitý, zatiaľ čo ostatní sa vezú na tvojich zničených bedrách, povedala mu zostra, potrebovala ho vyburcovať. Spoliehajú na teba a smejú sa ti za chrbtom, lebo otročíš aj za nich. Je to také nespravodlivé.

Počula, ako zaškrípal zubami. „To teda je...“ vrčal.

„Otvor už!“ vrieskal ten druhý, čo sa ale Arii veľmi nepáčilo. Nechcela zbytočne pútať pozornosť a tak sa k nemu otočila a jemne sa dotkla jeho ruky.

Chod', postarám sa o to, riekla mu.

Chlap sa neisto zamrivil na mieste, no potom zaspätkoval a pratal sa preč. Ešte sa obzrel ich smerom, dokonca raz aj zastavil. Aria si vydýchla až vtedy, keď sa jej stratil z dohľadu, no do svojej veže sa nevrátil. Našťastie, aspoň nebude tárať nezmysly.

Si úžasne pracovitý, zopakovala a pridala väčší dôraz. Ja to vidím, každý deň. Som kráľov vzácny hosť, prihovorím sa uňho za teba. A tých darmožráčov povyhadzujeme. Spoločne.

Muž jej zmizol za okienkom. Aria cúvla do bezpečnej vzdialenosti, pretože začula hrmot reťazi a zase raz viaceré mužské hlasy. Brána bola čo nevidieť dole, a ako sa ukázalo, zvnútra bola drevená. Čiže mala kovovú iba vonkajšiu časť, zrejme pre prípad, ak by sa ju niekto snažil podpáliť. Už s kapucňou na hlave po nej ladne vykročila a nechala sa sprevádzať mužom, ktorý zatínal päste a plytko dýchal. Cestou rozľahlým nádvorím lemovaným hospodárskymi budovami, stajňami a vojenskými baštami dokonca zopárkrát zúrivo kopol do malého kamienka, ktorý odfrngol do tmy. Kráčali okolo studne a zásobníkov vody, do nosa jej udrel pach konskej srsti a slamy.

Nikoho nestretli a bez zdroja svetla boli vcelku nenápadní. Zamierili rovno do paláцovej časti. Tam im na pozdrav kývli štyria ozbrojení vojaci, ktorých už zrejme nezaujímalo, o koho ide, keďže sa dostali až sem. Muž ju viedol chladnými sieňami a chodbami, iba kde-tu lemovanými horiacimi fakľami. Ani v jednej z miestností nehorelo v krbe alebo aspoň v peci. Boli opustené a tiché. Chlad sa jej vkrádal pod plášť, ale neochromoval ju, bol jej predsa taký blízky.

Stretli zopár mladých dievčat, podľa rovnošaty išlo o chyžné, ktoré sa hradom motali s cieľom upratovať, keď ich počas noci nikto nevidí. Pred nimi sa vynoril škrobene pôsobiaci postarší muž, zrejme kráľov komorník. Uklonil sa im, alebo skôr Arii, aj keď netušil, o koho ide.

„Milost’pani, prepáčte, ale nemám informáciu, že by kráľ očakával návštevu.“

„Je to jeho návšteva,“ zasipel vojak a varovne pred neho predstúpil. „Ak ju nepredvedieš pred kráľa, budeš mať z toho problémy.“

Komorník sa zamračil. „Môžete predložiť písomné pozvanie? Nie som si istý, či v túto neskorú hodinu kráľ...“

„Náš kráľ nestrpí meškanie ani komplikácie. Ja nechcem prísť o hlavu, ty áno?“

Až tieto slová ho znepokojili, hoci stále nepresvedčili, a tak aj na ňom musela Aria zapracovať. Neomrzelo ju to, bola pripravená manipulovať toľkými myšliami, koľkými bude nutné.

Všetci boli z kráľa vystrašení ako deti, ktoré narobili neplechu a teraz sa krčili kdesi v almare. Strach bol Ariiným pomocníkom a týmito hradnými múrmi bol priam nasiaknutý. Nepramenil z rešpektu pred kráľom, ale z panickej hrôzy, že im dá odčítať ruky, ak neurobia, čo mu na očiach uvidia. Toto kráľovstvo bolo odsúdené na záhubu, tým si bola Aria istá, alebo aspoň rod kráľa Remusa, pokiaľ aj princ pôjde v jeho šľapajach.

V skutočnosti jej bolo všetko z toho ukradnuté. Záležalo jej na tom asi tak, ako záleží mačke na myši. Potrebovala ich na svoju hru, a keď dosiahne, čo chce, myš zabije.

Kráčali poslednou chodbou a Aria sa opäť krátko zamyslela nad svojím plánom. Vedela, prečo to musí urobiť, aj keď z toho bola viac roztrpčená, než spokojná. Zistila, že Emberina mágia je iná než ostatných víl. Kedysi sa jej moc snažila viacej spoznať, Ariu k tomu viedla prirodzená zvedavosť. Vytvorila Ember rany, ublížila jej a raz ju aj takmer zabila, no vo výsledku ublížila najmä sebe. Ember sa vymykala jej kontrole, už takmer denne sa prebúdzala zmätená a kládla nepríjemné otázky. Napríklad kam zmizla víla, ktorou sa Aria iba pár dní predtým krmila, alebo chcela vedieť, prečo je časť lesa odrazu pokrytá neznámou hmlou. V jej očiach sa zrkadlilo znepokojenie, strach, no najmä ľútosť. A práve ľútosť bola prekážkou, ktorú Aria nemohla riskovať.

Cítila sklamanie. Kedysi videla v Ember spojenkyňu,